

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

ARTICULUS II.

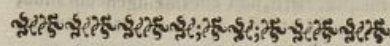
De Superioritate Papæ supra Concilium, vel econtra.

Pratæ Cleri Gallicani declarationis articulus secundus ita se habet: Sic autem inest Apostolicæ Sedi, ac Petri successoribus, Christi Vicarijs, rerum spiritualium plena potestas, ut simul valeant, atque immota consistant sancta Oecumenicæ Synodi Constantiensis à Sede Apostolicâ comprobata, usque Romanorum Pontificum, ac totius Ecclesiæ usu confirmata, atque ab Ecclesia perpetuâ Religione custodita Decreta de autoritate Conciliorum Generalium, quæ Sessione quartâ & quintâ continentur. Nec probantur à Gallicanâ Ecclesiâ, qui eorum Decretorum, quasi dubie sint autoritatis, ac minus approbata, robur infringunt, aut ad solum schismatis tempus Concilij dicta detorqueant.

1. Super cujus declarationis verbis Author Inextimâ sacri Concilij Tridentini Veritatis talem facit reflexionem. Constat ex ipsismet hujus articuli verbis, non esse difficultatem in his, quæ sunt Juris, dum decreta illa dicuntur non aliter immota subsistere, nisi quatenus approbata sunt à Sede Apostolicâ, ipsoque Romanorum Pontificum, ac totius Ecclesiæ usu confirmata fuere. Quare tota difficultas versatur in hoc, quod est Facti, an scilicet Decreta illa ita se extendant ultra schismatis tempus, ut quoad hanc extensionem obtineant robur & approbationem sedis Apostolicæ, utpote per cujus characterem Christi in Concilio vicariè representativum, Synodus Oecumenica, infallibili Spiritus sancti assilentiâ munita, formaliter subsistit. Quanti proinde momenti sit, & in quem finem fiat ista reflexio, ostendetur in hujus articuli finali Summario.

2. Interea ad exactiorem præsentis rei examinationem faciendam, progressurus nobis sequentes disquisitiones proponere placuit. 1. Vtrum ex naturâ Concilij Oecumenici, & vicissim ex Oecumenici Papatûs essentiâ, hujus difficultatis definitio erui valeat? 2. In quo centro versetur præsentis articuli difficultas? 3. An Superioritas Papæ supra Concilium demonstrari queat ex sacris Litteris? 4. Vtrum ex testimonijs ipsorum Conciliorum Generalium, variisque Actis historiarum Ecclesiasticarum? 5. An ex eo, quod à Concilio ad Papam, non econtra à Papa ad Concilium detur appellatio? 6. Quantum pro Concilij erga Papam superioritate probandâ, valeat Concilij Constantiensis decretum Sessione IV. editum? 7. Quantum momenti ad præsens hoc institutum sit in Decreto ejusdem Constantiensis Synodi Sessione V. sancito? 8. An Constantiensis Concilij Decreta fuerint recepta ab Ecclesiâ & confirmata à Martino V.?

DISQUISITIO I.

Vtrum ex natura Concilij Oecumenici, ac vicissim ex essentiâ Oecumenici Papatûs superioritas seu Papæ, seu Concilij demonstrari possit?

§. I.

Author tractatûs de Libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ lib. 5. cap. 1. egregiè animadvertit, contrarietas involvi in illo secundo declarationis Gallicanæ articulo, quo dicitur Apostolicæ Sedi, ac Petri successoribus, Christi Vicarijs, rerum spiritualium esse plenam potestatem, & tamen subijci Concilio Generali. Quomodo enim inest Sedi Apostolicæ plena potestas, si Concilij Generalibus subsunt Pontifices in eâ Sedentes, etiam extra tempus schismatis. Scimus, B. Petro, & ejus successoribus commissam pascendarum ovium curam. Sed in quo Scripturarum loco ipse Petrus, ejusque successores legitimi Conciliorum Oecumenicorum jurisdictioni suppositi sunt? Si Romani Pontifices Christi vicarij sunt, & quidem proximi, & immediati, ut definitur Concilium Constantiense Sess. 43. adversus art. 37. Ioan. VVicleff. cui, nisi ei, cujus vices gerunt, subiacent? Quomodo est plena potestas, quæ ab alterius arbitrio, vel judicio pendet? Eius est, qui facultatem confert, facultatis uium præscribere, aut si ab altero præscribi voluerit, id clarè significare. Potestatem Romani Pontificis à Christo collatam fuisse, negare non audent Franci Catholici; eam plenam esse concedunt Episcopi Parisijs congregati. Debuerunt ergo, sicut in prima propositione, ita in istâ secundâ, Evangelij verba referre, quibus ducti sint, id est, in quibus Christus B. Petri, ejuque successorum potestatem, Divinitus traditam, Conciliorum Jurisdictioni subdidit, quantum ad uium, & exercitium.

Plurima è contra sunt, quæ suadent, Concilia, à quibus absit Summus Pontifex legitimus & indubitatus, autoritatem Pontificiâ superiorem non habere, sed potiùs inferiorem. Primò quidem, quia secluso Summo Pontifice, difficile est, ut definitur Concilium Generale. Secundò, quia Concilium generale sine assensu Romani Pontificis congregari, vel saltem ius Decretis supremam auctoritatem dare non potest. Tertio, quia clarius exprit.

exprimitur in Scripturis sacris Summi Pontificis, quam Concilij generalis autoritas. Quarta, quia hanc doctrinam Sanctorum testimonia validius confirmant. Sed magis explicanda sunt, atque confirmanda.

Quoniam autem potest Concilium generale illud intelligi, aut cui Summus Pontifex cum reliquis Prælatiis interfit, aut verò quod sine Summo Pontifice, reliquis duntaxat Episcopis consistet. Satis patet, in declaratione Cleri Gallicani, accipi Summum Pontificem sine Concilio, illinc Concilium sine Summo Pontifice: cum declaratio Decretis Concilij Constantiensis nitatur, quæ aliam sententiam non admittunt.

Quæ tamen vel in hoc, vel in alijs tractantur, ejusmodi erunt, ut sufficiant ad ferendum de illa comparatione judicium. Sunt enim tria maxime, in quibus fieri potest comparatio, veritas fidei, ac morum disciplina, & judicia. Consentiant Chatholici adversus Panormitanum in Cap. Significasti. De elect. Concilij Oecumenici sententiam de rebus fidei, ac præceptis generalibus morum, in infallibili certitudine gaudere. Idem de Summo Pontifice in libro 7. probabimus. Nec ex eo, quod Papa Conciliorum verè generalium definitionibus circa fidem derogare non possit, consequitur; Concilium esse Pontifice superius. Nam perinde sequeretur, unum Concilium omnibus posterioribus præminere, cum quæ ab uno definita sunt, nequeant ab alijs immutari, utpote quorum sit firmissima veritas. Collatio circa Decreta de disciplinâ, ex doctrina de dispensationibus colligi potest. Constat enim ex Gallorum praxi, qui plures, & à Canonica Conciliorum disciplinâ magis exorbitantes dispensationes postulant, eos in Summo Pontifice auctoritatem super Decretis Conciliorum dispensandi agnoscere. Quot enim mihi numerabis in Gallia Episcopos, qui vel ad retinenda simul plura Beneficia, vel ad mutandas sedes, vel alijs de causis, dispensatione non egeant? Denique quod spectat ad judicia, ex illa quæstione pender, an possit à Papa ad Concilium appellari, quam etiam in hoc libro attingemus.

Hoc Lectoris æquo judicio relinquentes, unice monendum duximus, an non sicut in Rege supremo distinguimus Regiam plenam potestatem formaliter, & quasi in abstracto spectatam, atque subjective quæ homini Christiano applicabilem, sicque quasi in concreto consideratam, ita ut illam, utpote Juris Divini negemus equidem, attamen quæ subjective sumptam, sub concretâ moralitatis cujuspiam in Regnum cælorum ordinabilis consideratione, in Rege Christiano asseveremus, subesse Romano Pontifici; pari ex ratione distinguere oporteat, inter Sedem Apostolicam formaliter, & quasi in abstracto; id est, in suâ præcisâ naturâ acceptam, nec non inter Pontificiæ auctoritatis ad hoc individuum suppositum applicationem quasi materiam, & in concreto sumptam, ita ut illa sit plena in spiritualibus potestas, attamen subjective considerata, quatenus inest huic perso-

næ, quasi per accidens, id est, non secundum suam intrinsicam conditionem, sed quoad usum ipsius, ex parte subjecti admittat moralitates, Ecclesiæ, adeoque Concilio Oecumenico Ecclesiæ Universalis repræsentanti, subjectas? Hoc equidem à meo sensu remotissimum est, ut id asseverare cogitem, sed unice proponendam duxi hanc difficultatem, ad rei præsentis momentum accuratius expendendum.

§. II.

Referuntur Doctorum sententiæ, & argumenta circa statum præsentis disquisitionis, unâ cum aliquali super ijs reflexione.

ARGUMENTUM I.

De Concilij Oecumenici definitione.

A Uthor Regalis Sacerdotij, Romano Pontifici asserti lib. 2. §. 1. n. 1. naturam Concilij Oecumenici describit sub hisce verbis. Concilium, inquit, Generale nihil aliud est, quam Conventus Ecclesiæ Pastorum, legitimâ auctoritate indictus, factus, confirmatusque, ad majora fidei & Religionis finienda negotia. Sicut enim ob publicas, communisque omnium Civium & Reipublicæ necessitates, convocantur à Principe Comitia generalia: sic cum fidei, quæ omnium Christianorum commune est bonum, periculum & bellum imminet, omnium Ecclesiarum Pastores evocantur, communem causam comuni voto acturi. Cum ergo oportuerit, in Ecclesiâ hæreses esse, Pastoribus, & præsertim Vicario Christi, data est cura, ne quid in fide turbaretur. Quemadmodum verò tota Ecclesia in ijs, quæ ad fidem spectant, errare non potest, ita & multò minùs totius Ecclesiæ Doctores, qui Ecclesiam in Concilio Universalis repræsentant, cum alioquin oporteret, Magistros à discipulis, Pastores ab ovibus, aurigam ab equis regi, corrigi, quo nihil absurdius dici potest, & tamen hoc dicendum esset, datâ Ecclesiæ infallibilitate, & negatâ Pastoribus. Hi tamen cum non omnes in Concilium convenire possint (quis enim fideles interea pasceret, Pastoribus procul advocatis?) hoc ipsum non errandi privilegium præsentibus Concilio, à Christo concessum est, dicente: *Vbi cumque fuerint duo, vel tres in nomine meo congregati, ibi sum in medio eorum Matth. 18.*

Reflexio.

EX hac definitione constat, Concilij Generalis infallibilitatem reduci in hoc, quod sit repræsentativum totius Ecclesiæ. Hinc autè videtur singulari admiratione dignum, quod sacri Concilij Tridentini Patres passi non sint, huic Oecumenicæ licet, ac Generali Synodo præfigere titulum, ac si esset repræsentans Universalem Ecclesiam. Res a Pallavicino hist. Concil. Trident. lib. 6. cap. 2. n. 8. exarata, ita se habet: Secuta est alia contentio; quæ, tametsi ex nomine orta, diu Synodum turbavit, nec un-

D d 3

quam